21/02/2019

Οδοιπορικό στο Σινά όπου απεκαλύφθη ο Θεός στον Μωϋσή

/ Ιερές Μονές

Τό Σινᾶ εἶναι σημεῖον συναντήσεως δύο ἠπείρων καί διαχωριστική γραμμή δύο θαλασσῶν. ῾Η χερσόνησος, εἶναι ἡ πύλη μεταξύ ᾽Αφρικῆς καί ᾽Ασίας καί ἡ γέφυρα μεταξύ Μεσογείου καί ᾽Ερυθρᾶς θαλάσσης, δηλαδή τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ ἀπό τήν Εὐρώπην πρός τόν ᾽Ινδικόν ὠκεανόν καί τήν ἄπω ᾽Ανατολήν.
᾽Ανέκαθεν τό Σινᾶ ἦτο ἕνα ἀπό τά σπουδαιότερα σταυροδρόμια τοῦ κόσμου.

Related image

Image not found or type unknown

᾽Εκ πρώτης ὄψεως τό Σινᾶ φαίνεται δυσπρόσιτον, γεμάτο ἄγονα καί βραχώδη ὄρη. ῾Η γῆ εἶναι ἀκατάλληλη διά καλλιέργειαν καί οἱ βροχές πολύ ὀλίγες, πολλή ζέστη τήν ἡμέραν καί πολύ κρύο τήν νύκτα.
Τό νοτιώτερον τμῆμα ἐντός τῆς τριγωνικῆς ἀπολήξεως τῆς χερσονήσου καταλαμβάνεται ἀπό γρανιτώδη, ἀπόκρημνα ὄρη, ἐκ τῶν ὁποίων τά σημαντικώτερα εἶναι τό ὄρος Σινᾶ, τό ὄρος τῆς ῾Αγ. Αἰκατερίνης, τό ὄρος τῆς ῾Αγ. ᾽Επιστήμης, τό ὄρος Σερμπάλ καί τό Οὐμ Σωμάρ. Διά μέσου αὐτῆς τῆς περιοχῆς διῆλθε πρίν ἀπό 35 αἰῶνας ὁ λαός τοῦ ᾽Ισραήλ.

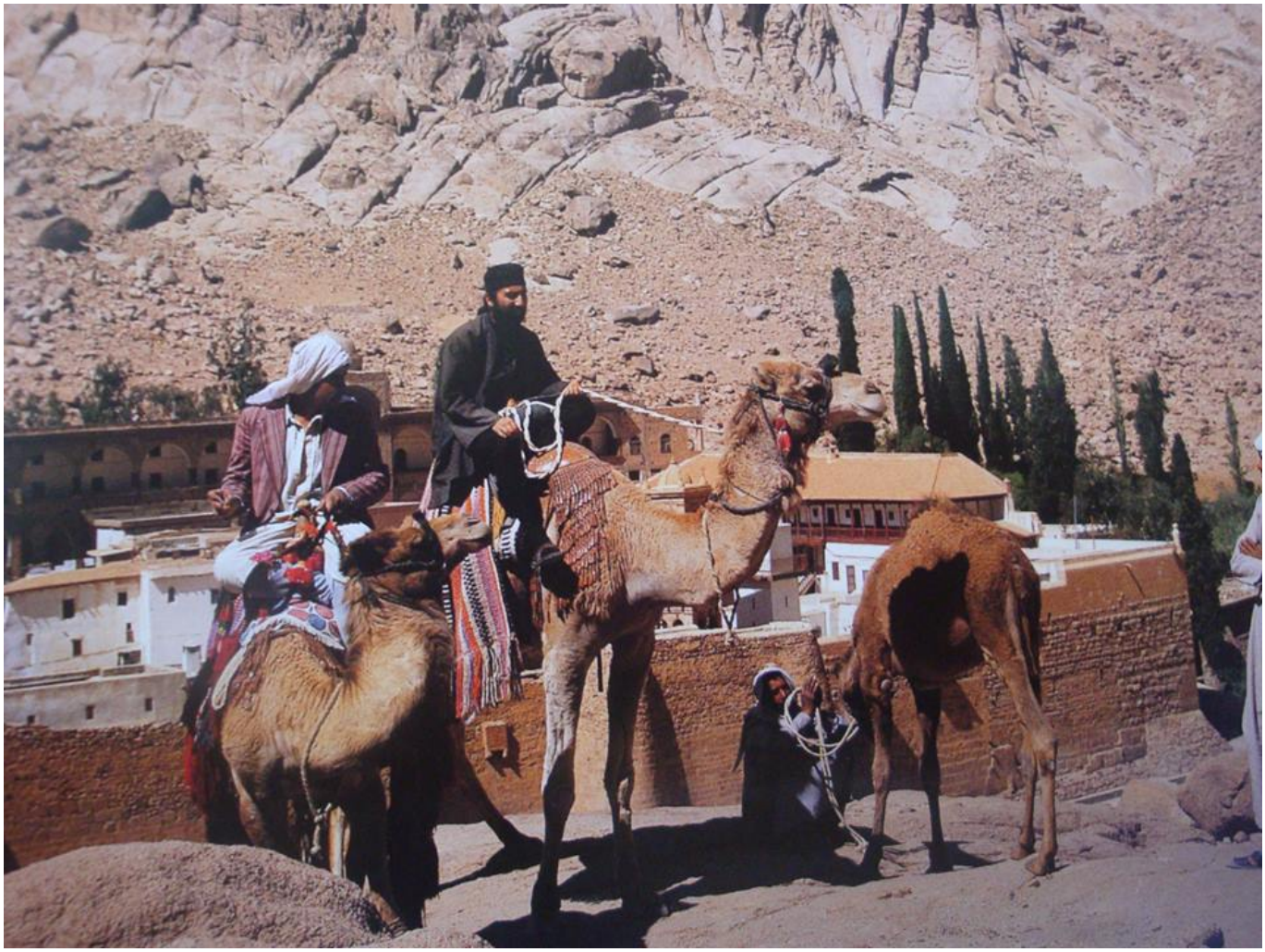

Τό ἐρημικόν μεγαλεῖον τοῦ Σινᾶ ἔχει μίαν σαγηνευτικήν ὡραιότητα, πού παρέμεινεν ἀμόλυντος ἀπό τόν σύγχρονον κόσμον. ᾽Ολίγοι ἄνθρωποι ζοῦν εἰς αὐτήν τήν ἔρημον. ᾽Εκτός τῶν παραλιακῶν πόλεων, ἡ χερσόνησος κατοικεῖται ἀπό ὀλίγους Βεδουΐνους, οἱ ὁποῖοι κατορθώνουν νά ζοῦν ἀπό τά μικρά κοπάδια τους, ὀλίγα κηπευτικά καί χουρμάδες, καθώς καί τούς Μοναχούς τῆς ῾Ι. Μ. Σινᾶ.

Î Îμ Î¹ Î ºÏ Ï Î½Î± Î¯Ï Ï Ï Ï Îμ Ï Î¹Î-Ï Îμ Î¹: Î¿Ï Ï Î±Î½Ï Ï, Ï Ï Î±Î¯Î¸ÏÎ¹Îμ Î´Î±Ï Ï Ï Î¹Ï Ï Î·Ï Îμ Ï Îº Î±Î

Image not found or type unknown

Εἰς τό Σινᾶ ἐλατρεύοντο πολλοί ἄλλοι θεοί, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ ᾽Ελ ᾽Ελιόν (῞Υψιστος Θεός), τοῦ ὁποίου ἱερεύς εἰς τήν Μαδιάμ ἦτο ὁ ᾽Ιοθόρ (᾽Εξ. Β΄, 16).
Κατά τήν ἁγίαν Γραφήν, εἰς τήν ἡλικίαν τῶν σαράντα ἐτῶν, ὁ Μωϋσῆς ἐγκατέλειψε τήν Αἴγυπτον καί ἦλθε εἰς τό ὄρος Χωρήβ καί ἐδῶ εὑρῆκε τάς ἑπτά θυγατέρας τοῦ ᾽Ιοθόρ νά ποτίζουν τό κοπάδι τους εἰς τήν πηγήν, ἡ ὁποία ὑπάρχει μέχρι σήμερα εἰς τήν βορείαν πλευράν τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς.

῾Ο Μωϋσῆς ἐνυμφεύθη μίαν ἀπό τάς θυγατέρας τοῦ ᾽Ιοθόρ καί ἔζησε σαράντα ἔτη μέ τόν πενθερόν του, ποιμαίνοντας τά κοπάδια του καί καθαίροντας τήν ψυχήν του εἰς τήν ἡσυχίαν καί ἀπομόνωσιν τῆς ἐρήμου τοῦ Σινᾶ. ᾽Εδῶ ὁ Θεός ἀπεκαλύφθη εἰς τόν Μωϋσῆν εἰς τό θαῦμα τῆς φλεγομένης Βάτου καί τόν διέταξε νά ἐπιστρέψη εἰς τήν Αἴγυπτον καί νά φέρη τόν ᾽Ισραήλ εἰς τό ὄρος Χωρήβ διά νά Τόν λατρεύσουν.

῾Ο ᾽Ισραήλ διέσχισε τό Σινᾶ τόν 13ον αἰῶνα π.Χ. καθ’ ὁδόν ἀπό τήν δουλείαν τῶν Αἰγυπτίων πρός τήν Χαναάν, τήν γῆν τῆς ἐπαγγελίας.

Μετά ἀπό πορείαν πενήντα ἡμερῶν ἔφθασεν εἰς τό ὄρος Χωρήβ, ὅπου ἔλαβαν ἀπό τόν Θεόν τόν Νόμον, τό θεμέλιον, ἐπί τοῦ ὁποίου ἐκλήθησαν νά οἰκοδομήσουν τήν θρησκευτικήν τους ὀργάνωσιν.

Τετρακόσια χρόνια ἀργότερα ἕνας ἄλλος μεγάλος προφήτης τοῦ ᾽Ισραήλ, ὁ ᾽Ηλίας, ἦλθε εἰς αὐτόν τόν τόπον διά νά σωθῇ ἀπό τήν ὀργήν τῆς βασιλίσσης ᾽Ιεζάβελ. Σήμερα μέσα εἰς τό παρεκκλήσιον τοῦ προφήτου ᾽Ηλιοῦ, εἰς τό ὄρος Σινᾶ, μπορεῖ κανείς νά ἴδη τό σπήλαιον, ὅπου ὁ ᾽Ηλίας κατώκησε καί ἠξιώθη νά συνομιλήση μέ τόν Θεόν (Γ΄ Βασιλ. ΙΘ΄ 9-15).

Î□ ÎµÎ¹Îº□Î½Î± Î¯□□□ □ÎµÎ□Î¹Î-□ÎµÎ¹: Î¿□□Î±Î½□□, Î²Î¿□Î½□, □□Î±Î¯Î¸Î¿Î´Î¹Îµ Î´□Î±□□Î·□Î¹□□Î·

Image not found or type unknown

Ο πόθος νά εὑρίσκονται κοντά εἰς τόν Θεόν καί μακρυά ἀπό τούς διωγμούς τῆς εἰδωλολατρικῆς Ρώμης ἔφερε εἰς τό Σινᾶ πολλούς ἀπό τούς πρώτους Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι ζητοῦσαν ἡσυχίαν, σιωπήν, ἀπομόνωσιν καί ἁγιότητα. ᾽Από τόν 3ον αἰῶνα μ.Χ. καί ἐξῆς ἐδημιουργήθησαν μικρές μοναστικές κοινότητες εἰς ἱερούς τόπους περί τό ὄρος Χωρήβ, ὅπως ὁ τόπος τῆς φλεγομένης Βάτου, εἰς τήν Φαράν καί ἄλλα μέρη τοῦ νοτίου Σινᾶ. (῾Η ἀκριβής τοποθεσία αὐτῶν τῶν ἱερῶν τόπων διετηρήθη εἰς τήν μνήμην τοῦ ἐντοπίου πληθυσμοῦ διά μέσου τῶν αἰώνων). ᾽Ητο ὁ ἴδιος μυστικός πόθος, πού ἔφερε ἄλλους εἰς τούς ῾Αγίους Τόπους, εἰς τά ἄγονα ὄρη τῆς ἐρήμου τῆς ᾽Ιουδαίας, εἰς ἀναζήτησιν τῆς βαθυτέρας κατά Χριστόν ζωῆς.

Image not found or type unknown

Οἱ πρῶτοι μοναχοί ὑπέφεραν μονίμως στερήσεις, ἡ φύσις ἦτο ἐχθρική πρός τόν ἄνθρωπον καί πολλοί ἔπεσαν θύματα τῶν ἐπιδρομέων ληστῶν. Παρά ταῦτα συνέχισαν νά κατοικοῦν εἰς τό Σινᾶ. Οἱ πρῶτοι αὐτοί μοναχοί ἦσαν αὐτάρκεις ἐρημῖται, οἱ ὁποῖοι ἐζοῦσαν μόνοι μέσα εἰς σπήλαια μέ ἄκραν πτωχείαν, προσευχόμενοι μόνοι. Συνήρχοντο ὅμως ὅλοι κατά τάς Κυριακάς εἰς τόν τόπον τῆς φλεγομένης Βάτου, εἰς τό Κυριακόν, διά νά ἀκούσουν πνευματικόν λόγον ἀπό τόν ἡγούμενόν τους καί νά λάβουν τήν θείαν Κοινωνίαν.
᾽Εξ αἰτίας τοῦ ἁγίου βίου των οἱ Χριστιανοί ἐρημῖται ἦσαν φυσικοί ἱεραπόστολοι μεταξύ τῶν εἰδωλολατρικῶν φυλῶν τοῦ Σινᾶ.

Î□ ÎµÎ¹Îº□Î½Î± Î¯□□□ □ÎµÎ□Î¹Î-□ÎµÎ¹: Ï□Î¯Î½Î±Îº□ ÎºÎ±Î¹ ÎµÏ□Ï□ÎµÎ□Î¹Îº□ Ï□Ï□Ï¿Ï□

Image not found or type unknown

Οἱ μοναχοί τοῦ Σινᾶ ἐζήτησαν ἀπό τήν μητέρα τοῦ ἁγ. Κων/νου, τήν αὐτοκράτειραν ἁγίαν ῾Ελένην, νά τούς προστατεύση. Πράγματι, τό 330 μ.Χ. ἡ ἁγία ῾Ελένη ἔκτισε εἰς τόν τόπον τῆς φλεγομένης Βάτου ἕνα μικρόν ναόν, ἀφιερωμένον εἰς τήν Θεοτόκον καί ἕνα πύργον διά νά χρησιμεύη ὡς καταφύγιον τῶν μοναχῶν. Προσκυνηταί τοῦ τέλους τοῦ 4ου αἰῶνος ἀναφέρουν, ὅτι ὑπῆρχε σημαντική καί ἀνθοῦσα κοινότης μοναχῶν εἰς τό Σινᾶ. Περίφημος μεταξύ αὐτῶν ἦταν ἕνας πρώην ἀνώτατος ἀξιωματοῦχος τοῦ αὐτοκράτορος εἰς τήν Κων/πολιν, ὁ ῞Αγιος Νεῖλος, τοῦ ὁποίου τά συγγράμματα ἀποτελοῦν θαυμάσιον πνευματικόν ἐντρύφημα.

Image not found or type unknown

Μιά νέα περίοδος τοῦ μοναχισμοῦ εἰς τό Σινᾶ ἀρχίζει τόν 6ον αἰῶνα, ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ ᾽Ιουστινιανός (527-565 μ.Χ.) διέταξε τήν κατασκευήν ἑνός μεγάλου καί ἰσχυροῦ φρουρίου, πού νά περικλείη τά κτίσματα τῆς ἁγ. ῾Ελένης, ἑνός μεγάλου ναοῦ καί κελλιῶν διά τούς μοναχούς, καθώς καί διά ἐπαρκῆ σιτηρέσια ἀπό τήν Αἴγυπτον. ῾Ελληνικές ἐπιγραφές εἰς τούς δοκούς τῆς στέγης τοῦ ναοῦ μνημονεύουν τά ὀνόματα τοῦ ᾽Ιουστινιανοῦ, τῆς συζύγου του Θεοδώρας καί τοῦ ἀρχιτέκτονος Στεφάνου.

Οπως ἡ ἁγία ῾Ελένη, ἔτσι καί ὁ ᾽Ιουστινιανός ἀφιέρωσε τόν ναόν καί τήν Μονήν εἰς τήν Θεοτόκον, διότι κατά τήν ἑρμηνείαν τῶν Πατέρων τῆς ᾽Εκκλησίας, ἡ φλεγόμενη Βάτος εἶναι ἕνα σύμβολον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, καί ὅπως ἡ Βάτος ἐφλέγετο, ἀλλά δέν κατεκαίετο, ἔτσι καί ἡ Παναγία, πού ἦτο ἕνα ἀνθρώπινο πλάσμα, συνέλαβε εἰς τά σπλάχνα της τό πῦρ τῆς θεότητος καί δέν κατεκάη, ἀλλά ἐγέννησε τόν Κύριο καί παρέμεινε παρθένος.

Î Îμî¹Îºï Î½Î± Î¯ï ï Îμï Î¹Î-ï ÎμÎ¹: Î²Î¿ï Î½ï , Î¿ïï Î±Î½ïï , ïï Î±Î¯Î¸Îµï Î´ïÎ±ïï·ÏÎ¹ïÎ·

Image not found or type unknown

Περί τό τέλος τοῦ 6ου αἰῶνος, μετά τόν θάνατον τοῦ ᾽Ιουστινιανοῦ καί μερικές δεκαετίες μετά τήν ἀνέγερσιν τοῦ Ναοῦ, ἔγινε ἕνα περίφημον ἔργον τέχνης, μερίμνῃ τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς· τό μωσαϊκόν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ ᾽Ιησοῦ Χριστοῦ (Ματθ. ΙΖ΄ 1-3, Λουκ. Θ΄ 28-36). ῾Η θεωρία τῆς δόξης τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ καί ἡ εὐφροσύνη τοῦ Πέτρου, πού τόν κάνει νά ἀναφωνήση· «᾽Επιστάτα, καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι» (Λουκ. Θ΄ 33) εἶναι τό ἀπώτατον τέλος, εἰς τό ὁποῖον ἠξιώθησαν νά προσεγγίσουν μερικοί ἀπό τούς ἁγίους πατέρας ἀκόμη καί εἰς αὐτήν τήν πρόσκαιρον ζωήν. ῞Ετσι, ἡ σημασία τοῦ μωσαϊκοῦ διά τούς πατέρας τῆς Μονῆς εἶναι προφανής, καί μάλιστα ὅταν σκεφθῆ κανείς, ὅτι καί οἱ δύο Προφῆται πού ὡμίλησαν μέ τόν Κύριον κατά τήν θείαν Μεταμόρφωσιν, ὁ Μωϋσῆς καί ὁ ᾽Ηλίας, εἶχαν ἀκούσει τήν φωνήν του καί εἶχαν ἀξιωθῆ νά Τόν ἴδουν μέσα εἰς σύμβολα πρίν ἀπό αἰῶνας ἐπάνω εἰς αὐτό ἐδῶ τό ὄρος Χωρήβ. ῞Ετσι, ὁ Ναός ὠνομάσθη ἀργότερα «Ναός τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ» καί ἡ ὀνομασία αὐτή εἶναι καί σήμερα ἡ ἐπίσημος.

Περί τό τέλος αὐτῆς τῆς περιόδου ὁ Θεός ἔκαμε ἕνα ἀξιοζήλευτο δῶρον εἰς τήν Μονήν· Τά ἅγια λείψανα τῆς ῾Αγίας Αἰκατερίνης, τά ὁποῖα εὑρέθησαν ἐπί τοῦ ὄρους, πού φέρει σήμερα τό ὄνομά της.

Related image

Image not found or type unknown

Σύμφωνα μέ τήν παράδοσιν οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς ἔστειλαν μίαν πρεσβείαν εἰς τήν Μεδίναν τό 625 μ.Χ. διά νά ζητήσουν ἀπό τόν Μωάμεθ πολιτικήν προστασίαν. ῾Ο Μωάμεθ ἐνέκρινε τά αἰτήματα καί ὑπέγραψε μέ τήν παλάμην του «εἰς βοήθειαν τῶν Χριστιανῶν» τόν περίφημον ᾽Αχτιναμέ, μέ τόν ὁποῖον κήρυσσε, ὅτι οἱ Μουσουλμάνοι ὀφείλουν νά ὑπερασπίζωνται τούς μοναχούς καί νά μήν εἰσπράττουν ἀπ᾽ αὐτούς φόρους.

῞Ετσι ὅταν ἡ χερσόνησος Σινᾶ περιῆλθε εἰς τήν κυριαρχίαν τῶν ᾽Αράβων τό 641 μ.Χ. ἡ Μονή συνέχισε τόν βίον της ἀνενόχλητος, ὅμως ὁ ἀριθμός τῶν μοναχῶν ἤρχισε νά ἐλαττοῦται· εἰς τήν ἀρχήν τοῦ 9ου αἰῶνος εἶχαν μείνει μόνον τριάντα.

Μετά ἀπό μίαν δύσκολον περίοδον ὑπό τούς Μαμελούκους, ἡ ᾽Οθωμανική κατάκτησις τῆς Αἰγύπτου καί τοῦ Σινᾶ ἀπό τόν σουλτάνον Σελήμ τόν Α΄ τό 1571

μ.Χ. ἔφερε εἰς τήν Μονήν ἕναν νέον προστάτην. ᾽Η Τουρκική ἐξουσία ἐσεβάσθη τά δικαιώματα τῆς Μονῆς, ὁ δέ ᾽Αρχιεπίσκοπός της ἀπέλαυε ἰδιαιτέρας τιμῆς.

Î Îμî¹îºï□î½Î± Î¯ï□ï□ï□ ï□îμï□î¹Î-ï□îμî¹: 1 Î¬ï□Î¿Î¼Î¿, Î³Î-Î½Î¹

Image not found or type unknown

Οἱ Χριστιανοί βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης ἠκολούθησαν τό παράδειγμα τοῦ Σουλτάνου καί ἔδειξαν ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διά τήν Μονήν, συνεισφέροντας χρηματικά ποσά καί συμβάλλοντας εἰς τήν διατήρησιν τῶν κτημάτων τῆς Μονῆς εἰς διαφόρους χώρας τοῦ κόσμου. Κατά τόν 17ον αἰῶνα ἡ Μονή εἶχε ἐκτεταμένην πολιτιστικήν καί ἐκπαιδευτικήν δρᾶσιν καί ἐκτός τῆς Σιναϊτικῆς χερσονήσου εἰς τήν Τουρκοκρατουμένην ᾽Ελλάδα π.χ. περίφημος ἦταν ἡ Σχολή Γραμμάτων καί Ζωγραφικῆς εἰς τό ᾽Ηράκλειον Κρήτης, ὅπου ἐξεπαιδεύθησαν μερικοί ἀπό τούς μεγαλυτέρους ἄνδρας τῆς ἐποχῆς. ᾽Αλλά καί εἰς ἄλλας χώρας (Αἴγυπτον, Τουρκίαν, Παλαιστίνην, Ρουμανίαν, Ρωσσίαν, ᾽Ινδίαν κ.λπ.) ὅπου εὑρίσκοντο Σιναϊτικά μετόχια, ἐξελίσσοντο εἰς ἀληθινά πνευματικά κέντρα.

῞Οταν ὁ Ναπολέων κατέκτησε τήν Αἴγυπτον (1797-1804) ἔλαβε καί αὐτός τήν Μονήν ὑπό τήν προστασίαν του καί ἐχορήγησε τό «᾽Ασφαλιστήριον ῞Εγγραφον», τό ὁποῖον ἐκτίθεται σήμερα εἰς τήν Πινακοθήκην τῆς Μονῆς. ᾽Ανέλαβε ἐπίσης καί τήν ἀνοικοδόμησιν τοῦ βορείου τείχους τῆς Μονῆς, τό ὁποῖον εἶχε καταπέσει τό 1798 μετά ἀπό καταρρακτώδη βροχήν.

Τό δεύτερον ἥμισυ τοῦ 19ου αἰῶνος καί τό πρῶτον τοῦ 20οῦ δέν ἦσαν περίοδοι εὐνοϊκοί διά τήν Μονήν, διότι ἔχασε ὅλην τήν περιουσίαν της εἰς τήν Ρωσσίαν, τήν Ρουμανίαν, τήν Τουρκίαν, τήν Κύπρον καί ἀλλαχοῦ. ᾽Εν τούτοις, κατορθώνει νά διατηρῆ τήν φιλανθρωπικήν καί πνευματικήν της δρᾶσιν. Τό 1966 ἑώρτασε τήν 1400ήν ἐπέτειον τῆς ἱδρύσεώς της, παρουσίᾳ ἀντιπροσώπων ὅλων τῶν ᾽Ορθοδόξων ᾽Εκκλησιῶν ὡς καί τοῦ Βασιλέως τῆς ῾Ελλάδος Κωνσταντίνου.

Σχετικά με το λείψανο της Αγίας Αικατερίνης γνωρίζουμε τα εξής:
Μετά ἀπό τρεῖς περίπου αἰῶνες ἡ ὕπαρξις τοῦ ἁγίου λειψάνου ἀπεκαλύφθη μέ ὄνειρον εἰς μοναχούς τῆς Μονῆς, πού ἤδη εἶχε ἀνεγείρει ὁ ᾽Ιουστινιανός. Τό ἅγιον λείψανον ἀνεκομίσθη καί ἐτοποθετήθη εἰς τό ἅγιον Βῆμα τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς, μέσα εἰς μίαν μαρμαρίνην λάρνακα. Τό μύρον, πού ἀναβλύζει ἀπό τήν ἁγίαν κάραν εἶναι καί σήμερα ἕνα συνεχές θαῦμα.

Η εὐλάβεια πρός τήν ἁγίαν Αἰκατερίνην διεδόθη εἰς τήν Δύσιν ἀπό τούς Σταυροφόρους καί ἐτιμήθη ὡς μεγάλη ῾Αγία. ῞Ετσι ἀπό τόν 11ον αἰῶνα ἡ Μονή τῆς Μεταμορφώσεως γίνεται γνωστή καί ὡς Μονή τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης.

Τό τεῖχος τῆς Μονῆς ἐκτίσθη ἀπό τόν ἀρχιτέκτονα τοῦ ᾽Ιουστινιανοῦ Στέφανον

᾽Αϊλίσιον, διά νά προστατεύσῃ τούς μοναχούς, πού κατοικοῦσαν γύρω ἀπό τήν φλεγομένην Βάτο ἀπό τίς ἐπιδρομές βαρβάρων καί ληστῶν. Τό τεῖχος ἀπό τήν βορείαν πλευράν ἐπανειλημμένως ἔπαθε ζημίας ἀπό τήν ὑγρασίαν, κατά δέ τό 1798 κατέπεσε τελείως τό ἐξωτερικόν μέρος αὐτοῦ ἀπό καταρρακτώδη βροχήν καί ἀνηγέρθη πάλιν ἐκ νέου τό 1801 ἀπό τάς δυνάμεις κατοχῆς τοῦ Ναπολέοντος. Τό ὕψος τοῦ τείχους ποικίλλει ἀπό 10 μέχρι 20 μέτρα καί τό πάχος φθάνει εἰς ὡρισμένα σημεῖα τά 2 ἕως 3 μέτρα.

Συγχρόνως μέ τά τείχη τῆς Μονῆς ἐκτίσθη καί ὁ Ναός εἰς τήν βορειοανατολικήν γωνίαν τοῦ φρουρίου ἀπό τόν ἴδιον ἀρχιτέκτονα, τόν Στέφανον ᾽Αϊλίσιον. ᾽Εθεμελιώδη τό 542 μ.Χ. καί ἐπερατώθη μετά ἀπό ἐννέα χρόνια. ῾Ο ναός τῆς ἁγίας Βάτου ἐνεσωματώθη εἰς τό κτήριον. Τό Καθολικόν εἶναι ἕνα γρανιτένιο οἰκοδόμημα, εἰς ρυθμόν τρικλίτου Βασιλικῆς, μέ Νάρθηκα, κυρίως Ναόν καί ἱερόν Βῆμα. Οἱ τοῖχοι, οἱ κίονες, ἡ ξυλίνη στέγη, τό Μωσαϊκόν καί οἱ ἐπιγραφές εἶναι ἀπό τήν ἐποχήν τοῦ ᾽Ιουστινιανοῦ. ῾Η ἀρχαία στέγη καλύπτεται σήμερα ἀπό ἕνα ξύλινον ὁριζόντιον φάτνωμα τοῦ 18ου αἰῶνος. Οἱ ἅγιες εἰκόνες χρονολογοῦνται ἀπό τόν 6ον αἰῶνα καί ἑξῆς. ῾Ο ἐσωτερικός διάκοσμος τοῦ ῾Ιεροῦ Βήματος καί τοῦ κυρίως Ναοῦ, τό Εἰκονοστάσι καί τό δάπεδον εἶναι τοῦ 17ου καί τοῦ 18ου αἰῶνος.

Î Îμ Î¹ Î º Ï Ï Î½ Î± Î¯ Ï Ï Ï Ï Ï Îµ Ï Î¹ Î¬ Ï Îµ Î¹ Î¹: Î¿ Ï Ï Î± Î½ Ï Ï Ï Î º Î± Î¹ Ï Ï Î± Î¯ Î¸ Ï Î¹ Îµ Ï Î´ Ï Î± Ï Ï Ï Ï Ï Î¹ Ï Ï Ï Ï Îµ

Image not found or type unknown

Εἰς τήν ἀψίδα τοῦ ἱεροῦ Βήματος τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς ὑπάρχει καί σώζεται εἰς ἀρίστην κατάστασιν τό περίφημον μωσαϊκόν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. ῾Η τεχνοτροπία του ὁμοιάζει μέ ἐκείνη τῶν μωσαϊκῶν τοῦ ἁγίου Βιταλίου τῆς Ραβέννης καί τῆς ῾Αγίας Σοφίας τῆς Κων/πόλεως. Τό θέμα του εἶναι εἰλημμένον ἀπό τό κατά Ματθαῖον ΙΖ΄ 2-8. ῾Ο Κύριος εὑρίσκεται εἰς τό κέντρον μέ τόν προφήτην ᾽Ηλίαν εἰς τά δεξιά καί τόν προφήτην Μωϋσῆν εἰς τά ἀριστερά Του καί τούς τρεῖς μαθητάς Πέτρον, ᾽Ιάκωβον καί ᾽Ιωάννην εἰς τά πόδια Του. Τό πρωΐ, τό φῶς τοῦ ἡλίου πού εἰσέρχεται ἀπό τά ἀνατολικά παράθυρα, ἔντονα ὑπενθυμίζει τό σχετικόν χωρίον τοῦ Εὐαγγελίου· «ἔλαμψε τό πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος τά δέ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένοντο λευκά ὡς τό φῶς» (Ματθ. ΙΖ΄, 2).

Εἰς τό ἴδιον μωσαϊκόν βλέπει κανείς εἰς τά χείλη τῆς ἀψίδος τούς δώδεκα ᾽Αποστόλους, τούς δώδεκα Προφήτας, τόν Πρεσβύτερον Λογγῖνον (ἡγούμενον τῆς Μονῆς κατά τόν χρόνον τῆς κατασκευῆς τοῦ μωσαϊκοῦ) καί τόν διάκονον ᾽Ιωάννην (πιθανῶς τόν ᾽Ιωάννην τῆς Κλίμακος). ᾽Επάνω εἰς τήν ἀψίδα ὑπάρχουν εἰκόνες πού δείχνουν τόν Μωϋσῆν ἐμπρός εἰς τήν φλεγομένην Βάτον νά λύη «τό ὑπόδημα τῶν ποδῶν του» καί ἄλλη νά λαμβάνη τάς πλάκας τοῦ Δεκαλόγου, ἐπίσης δύο πρόσωπα μέ φωτοστέφανον (πιθανῶς ὁ ᾽Ιωάννης ὁ Βαπτιστής καί ἡ Θεοτόκος), καθώς καί

δύο ῎Αγγελοι, προσφέροντες δῶρον εἰς τόν ᾽Αμνόν (συμβολισμός τοῦ ᾽Ιησοῦ Χριστοῦ).

«῏Ηταν περαιτέρω ἀναγκαῖον νά προχωρήσωμε εἰς τό βάθος τῆς κοιλάδος, διότι ἐκεῖ εὑρίσκοντο πολλά κελλία ἐρημιτῶν καί ἕνας ναός εἰς τόν τόπον τῆς Βάτου· ἡ Βάτος αὐτή ζῆ μέχρι σήμερα καί θάλλει. Εἶναι ἡ Βάτος, ἀπό τήν ὁποίαν ὁ Θεός ὡμίλησε εἰς τόν Μωϋσῆν ἐν πυρί. ῾Η Βάτος εὑρίσκεται εἰς ἕνα πολύ ὄμορφον κῆπον ἐμπρός ἀπό τόν ναόν».
Αὐτή εἶναι ἡ περιγραφή, πού ἔδωσε μία γυναῖκα, προσκυνήτρια ἀπό τήν ῾Ισπανίαν, ὀνόματι Αἰθερία, ἡ ὁποία ἐπεσκέφθη αὐτόν τόν τόπον περί τό τέλος τοῦ 4ου αἰῶνος.

Μέχρι σήμερα ὁ τόπος τῆς φλεγομένης Βάτου διατηρεῖ τά κύρια χαρακτηριστικά αὐτῆς τῆς περιγραφῆς. Τό παρεκκλήσιον τῆς ἁγίας Βάτου τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς. ῾Ο προσκυνητής εἰσέρχεται εἰς αὐτόν τόν ἁγιώτατον τόπον ἀνυπόδητος, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ πρός τόν Μωϋσῆν· «λῦσαι τό ὑπόδημα τῶν ποδῶν σου· ὁ γάρ τόπος ἐν ᾧ σύ ἕστηκας, γῆ ἁγία ἐστί» (᾽Εξ. Γ΄, 5). Τό παρεκκλήσιον εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τόν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου. ῾Η εἰκών τοῦ τιμωμένου προσώπου, ἀριστερά τῆς ἁγίας Τραπέζης, εἶναι μοναδική καί δεικνύει τήν Θεοτόκον μέ τόν Χριστόν εἰς τήν ἀγκάλην Της νά κάθηται ἐν μέσῳ τῆς φλεγομένης Βάτου, ἐνῶ ἀριστερά ὁ Μωϋσῆς προσκυνεῖ ἀνυπόδητος.

῾Η Τράπεζα τῶν μοναχῶν εἶναι ἕνα ἀπό τά πλέον ἐνδιαφέροντα κτήρια τῆς Μονῆς. ῾Ομοιάζει μέ τετράπλευρον ναόν, μέ τόξα αἰχμηρά εἰς τήν κορυφήν γοτθικοῦ ρυθμοῦ, ἐπί τῶν ὁποίων ὑπάρχουν φραγκικές ἐπιγραφές καί οἰκόσημα. Εἰς τήν κόγχην τῆς Τραπέζης ὑπάρχει θαυμάσια τοιχογραφία τοῦ 16ου αἰῶνος, πού παριστᾶ τήν ἐπίσκεψιν τοῦ Κυρίου πρός τόν ᾽Αβραάμ ὑπό μορφήν τριῶν ᾽Αγγέλων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν σύμβολον τῆς ἁγίας Τριάδος (Γεν. ΙΗ΄, 2)· ἄνωθεν εἰκονίζεται ἡ Δευτέρα Παρουσία. Οἱ περισσότερες ἀπό τίς ὑπόλοιπες τοιχογραφίες ἔχουν γίνει προσφάτως ἀπό τόν μοναχόν Παχώμιον (1958).

Εἰς τό κέντρον ὑπάρχει ξυλόγλυπτος Τράπεζα, εἰς ρυθμόν ᾽Αναγεννήσεως (ροκοκό). ᾽Εδῶ παλαιότερον ἔτρωγαν οἱ μοναχοί μέ ἐπικεφαλῆς τόν ᾽Αρχιεπίσκοπον ἤ τόν Δικαῖο τῆς Μονῆς, ἐνῶ ἀπό τόν ἄμβωνα, ὡς εἴθισται εἰς τάς Μονάς, ἐγίνετο ἡ ψυχωφελής ἀνάγνωσις ἀπό πατερικά συγγράμματα.

᾽Εκτίσθη τό 1871 ἀπό τόν Τήνιο ἀρχιτέκτονα ᾽Ιάκωβον Βαρούτην μέ δαπάνην τοῦ σκευοφύλακος τῆς Μονῆς Γρηγορίου. ῎Εχει ἐννέα κώδωνας διαφόρων μεγεθῶν, δῶρον τῶν Τσάρων τῆς Ρωσίας, καί ἕνα τάλαντον. ῾Ως γνωστόν, τό τάλαντον εἶναι ξύλινον σήμαντρον πολύ ἀρχαιότερον τῶν μεταλλικῶν κωδώνων. Σήμερα χρησιμοποιεῖται διά νά σημαίνη τόν ῾Εσπερινόν καί τόν ῎Ορθρον κατά τίς

καθημερινές, ἐνῶ οἱ κώδωνες τήν Θείαν Λειτουργίαν κατά τήν Κυριακήν καί τίς ἑορτές.

Εἰς τήν Πινακοθήκην ἐκτίθενται 150 ἐκλεκτές εἰκόνες ἀπό μίαν συλλογήν 2000 περίπου εἰκόνων ἀνεκτιμήτου πνευματικῆς, ἱστορικῆς καί καλλιτεχνικῆς ἀξίας. ῾Υπάρχουν πολλές σπανιώτατες καί ἀρχαιότατες, κηρόχυτες εἰκόνες τοῦ 6ου αἰῶνος. Τμῆμα τῆς συλλογῆς ἀνήκει εἰς τήν πρώϊμον Βυζαντινήν περίοδον (6ος-10ος αἰών) μέ τεχνοτροπίαν ῾Ελληνιστικήν, Γεωργιανήν, Συριακήν καί Κοπτικήν. Μεγάλο μέρος τῆς συλλογῆς χρονολογεῖται ἀπό τόν 11ον μέχρι τόν 15ον αἰῶνα. ῾Η Κρητική Σχολή τοῦ 16ου αἰῶνος, ἡ ὁποία ἐδημιουργήθη ἀπό τό Σιναϊτικόν Μετόχιον τοῦ ῾Ηρακλείου, ἀντιπροσωπεύεται ἐπίσης μέ μεγάλον ἀριθμόν εἰκόνων. Δυτικῆς προελεύσεως εἰκόνες εἶναι σπάνιες· μία ῾Ισπανική εἰκών τῆς ἁγ. Αἰκατερίνης, γοτθικῆς τεχνοτροπίας τοῦ 14ου αἰῶνος, εὑρίσκεται εἰς τό Καθολικόν τῆς Μονῆς.

Η Βιβλιοθήκη τῆς Μονῆς εἶναι ἡ δευτέρα εἰς σπουδαιότητα τοῦ κόσμου μετά τήν βιβλιοθήκην τοῦ Βατικανοῦ, τόσον εἰς ἀριθμόν, ὅσον καί εἰς ἀξίαν χειρογράφων. ῾Υπάρχουν 3.000 χειρόγραφα, ἀπό αὐτά τά δύο τρίτα ῾Ελληνικά καί τά ὑπόλοιπα ᾽Αραβικά, Σλαβικά, Κοπτικά, ᾽Ιβηρικά (Γεωργιανά), ᾽Αρμενικά καί Αἰθιοπικά. Τά περισσότερα εἶναι Χριστιανικοῦ περιεχομένου. ῾Υπάρχουν ὅμως καί ἱστορικῆς ἀξίας ἔγγραφα Αὐτοκρατόρων, Πατριαρχῶν, ᾽Αρχιερέων, ῾Ηγουμένων ὅπως ἐπίσης φιρμάνια Σουλτάνων, ᾽Αραβικά καί Τουρκικά.

Εἰς τό παρελθόν ὑπῆρχε ὁ Σιναϊτικός Κῶδιξ, τό πολυτιμώτερον χειρόγραφον εἰς τόν κόσμον, περιέχον τό ῾Ελληνικόν κείμενον τῆς ῾Αγίας Γραφῆς (Παλαιᾶς καί Καινῆς), χρονολογούμενον ἀπό τά μέσα τοῦ 4ου αἰῶνος. Τό 1865 τό ἐδανείσθη ὁ Γερμανός μελετητής Τίσσερντορφ διά λογαριασμόν τοῦ Ρώσου αὐτοκράτορος, ἀλλά οὐδέποτε ἐπεστράφη. Τό 1933 τό «ἀγόρασε» τό Βρεττανικόν Μουσεῖον ἀντί 100.000 λιρῶν, ὅπου καί εὑρίσκεται σήμερα. Εἰς τά νέα εὑρήματα ἀνεκαλύφθησαν 12 φύλλα καί 18 σπαράγματα, τά ὁποῖα **θά ἐνσωματωθοῦν εἰς τό κύριον σῶμα τοῦ Κώδικος ὅταν οὗτος ἐπιστραφῆ εἰς τήν νόμιμον ἰδιοκτήτριαν ῾Ι. Μονή Σινᾶ.** ῾Ο σπουδαιότερος θησαυρός σήμερα τῆς βιβλιοθήκης εἶναι ὁ παλίμψηστος Συριακός κῶδιξ τοῦ 400 μ.Χ. περίπου μέ δευτέραν γραφήν τοῦ 7ου ἤ 8ου αἰῶνος.

Ο κῆπος τῆς Μονῆς ἐκτείνεται σάν ἕνα μακρύ τρίγωνον μέσα εἰς τήν ἔρημον καί εἶναι μία πραγματική ὄασις ἀνάμεσα εἰς τά γρανιτένια ὄρη. Εἶναι ἔργον τῶν μοναχῶν, πού ἀκούραστα ἔφεραν χῶμα ἀπό μακρυά καί κατεσκεύασαν δεξαμενές διά νά συγκεντρώνουν τά νερά τῆς βροχῆς καί τῶν χιόνων. ῾Η σωματική ἐργασία ἦταν πάντοτε ἕνα οὐσιῶδες μέρος τῆς ζωῆς τοῦ ᾽Ορθοδόξου μοναχοῦ. Εἰς τόν κῆπον φύονται καλλωπιστικά καί ὀπωροφόρα δένδρα καθώς καί λαχανικά.

Εἰς τόν κῆπον μέσα, εὑρίσκεται τό κοιμητήρι τῆς Μονῆς μέ τό παρεκκλήσιον τοῦ ἁγίου Τρύφωνος καί ἀπό κάτω τό ὀστεοφυλάκιον. Οἱ κεκοιμημένοι θάπτονται εἰς τό μικρόν κοιμητήρι καί ἀργότερα τά ὀστᾶ των (καί πολλές φορές ἀκέραια τά

σώματα) ἐναποτίθενται εἰς τό ὀστεοφυλάκιον.

Μέσα εἰς ἕνα ἰδιαίτερο κουβούκλιον εὑρίσκεται ἀκέραιον, ἐνδεδυμένον τό μοναχικόν σχῆμα, τό λείψανον τοῦ ἐρημίτου Στεφάνου, ἑνός Σιναΐτου μοναχοῦ, διά τόν ὁποῖον ἀναφέρει ἅγιος ᾽Ιωάννης εἰς τήν Κλίμακα. ῞Εζησε τόν 6ον αἰῶνα καί θεωρεῖται τοπικός ὅσιος.

᾽Ανατολικῶς τῆς Μονῆς ὑπάρχει ἕνας λόφος, τό ὄρος τοῦ ᾽Ιοθόρ, ὅπου ἐζοῦσε ὁ ᾽Ιοθόρ μέ τίς ἑπτά θυγατέρες του (᾽Εξ. Β΄, 15-32). Εἰς τήν κορυφήν του ὑπάρχει τό παρεκκλήσιον τῶν ῾Αγ. Θεοδώρων καί ἀπό ἐκεῖ ἀντικρύζει κανείς τά δύο περίφημα ὄρη, τό Σινᾶ καί τό ὄρος τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης.

Τό ὄρος τῆς ῾Αγ. Αἰκατερίνης, εἶναι τό ὑψηλότερον τῆς χερσονήσου τοῦ Σινᾶ καί φθάνει τά 2.646 μέτρα. ᾽Απέχει πέντε ὧρες μέ τά πόδια ἀπό τήν Μονήν καί ὑπάρχει ὁμαλός δρόμος κατασκευασμένος ἀπό τόν μοναχόν Μωϋσῆν.

Εἰς τήν κορυφήν τοῦ ὄρους ὑπάρχει τό παρεκκλήσιον τῆς ῾Αγίας. ῾Ο τόπος ὅπου εὑρέθη τό ἅγιον λείψανον εἶναι ἀκριβῶς κάτω ἀπό τήν ἁγίαν Τράπεζαν. Δίπλα εἰς τόν ναόν ὑπάρχουν δύο δωμάτια διά τούς προσκυνητάς καί ὀλίγον μακρύτερα ὑπῆρχε ἕνα παρατηρητήριον τοῦ Μετεωρολογικοῦ ᾽Ινστιτούτου Καλλιφόρνιας. ῾Η θέα ἀπό δῶ εἶναι θαυμάσια. ῾Ο παρατηρητής ἠμπορεῖ νά ἴδη τήν ᾽Ερυθράν Θάλασσαν νοτίως καί τόν κόλπον τοῦ ᾽Εϊλάτ ἀνατολικῶς.

Η ἁγία Κορυφή ἤ τό ὄρος τοῦ Μωϋσέως, ὅπως λέγεται ἀπό τούς ἐντοπίους, ἔχει ὕψος 2.240 μέτρα καί ἀπέχει ἀπό τήν Μονήν δύο ὧρες μέ τά πόδια. Αὐτός εἶναι ὁ ἱερός τόπος ὅπου ὁ Μωϋσῆς ἔλαβε ἀπό τόν Θεόν τόν Νόμον καί συνωμίλησε ἐπανειλημμένως μέ Αὐτόν.

῾Υπάρχουν δύο δρόμοι πρός τήν ἁγίαν Κορυφήν· ὁ ἕνας ἀποτελεῖται ἀπό 3.750 πέτρινα σκαλοπάτια, φτιαγμένα ἀπό τούς μοναχούς. ῾Ο ἄλλος εἶναι ὁμαλός, περιφερειακός δρόμος, φτιαγμένος τόν 19ον αἰῶνα ἀπό τόν ἀντιβασιλέα τῆς Αἰγύπτου ᾽Αμπᾶ Πασᾶ Α΄.

Εἰς τήν ἁγίαν Κορυφήν ὑπάρχει ναός τῆς ἁγίας Τριάδος, κτισμένος προσφάτως μέ τίς πέτρες μεγάλου καί ἀρχαίου Ναοῦ, τόν ὁποῖον εἶχε κτίσει ὁ ᾽Ιουστινιανός. Εἰς τήν βόρειαν πλευράν τοῦ Ναοῦ εὑρίσκεται μικρόν σπήλαιον, ὅπου ὁ θεόπτης Μωϋσῆς «εἰσῆλθε καί ἦν ἐκεῖ ἐν τῷ ὄρει τεσσαράκοντα ἡμέρας καί τεσσαράκοντα νύκτας» (᾽Εξ. ΚΔ΄, 18), καί ἀπό ὅπου ἠξιώθη νά ἴδη τόν Θεόν, ὄχι ὅμως κατά πρόσωπον... «θήσω σε εἰς ὀπήν τῆς πέτρας καί σκεπάσω τῇ χειρί μου ἐπί σέ ἕως ἄν παρέλθῳ... τό δέ πρόσωπόν μου, οὐκ ἀφθήσεταί σοι...» (᾽Εξ. ΛΓ΄, 21-23).

Οπως ἀναφέρει ὁ Πατριάρχης ᾽Αλεξανδρείας Εὐτύχιος (9ος αἰ.) ὅταν ὁ

᾿Ιουστινιανός ἔκτισε τήν Μονήν ἐγκατέστησε κοντά εἰς αὐτήν διακόσιες οἰκογένειες ἀπό τόν Πόντον καί τήν ᾿Αλεξάνδρειαν διά νά ὑπερασπίζωνται καί νά ὑπηρετοῦν τούς μοναχούς.

Οἱ σημερινοί ὑπηρέται τῆς Μονῆς εἶναι ἀπόγονοι αὐτῶν τῶν οἰκογενειῶν καί ἀποτελοῦν μίαν ἀπό τίς ᾿Αραβικές φυλές τῶν Βεδουίνων τοῦ Σινᾶ, τήν φυλήν Γκεμπελία (= ᾿Ορεινοί). ᾿Εν τούτοις, θεωροῦν τούς ἑαυτούς των «Ρωμηούς» καί καυχῶνται διά τήν ὀνομασίαν αὐτήν, ἀναγνωρίζοντας τήν καταγωγήν τους. Εἰς τήν Μονήν ἔχουν ἰδιαίτερα καθήκοντα καί δικαιώματα. Σήμερα εἶναι Μουσουλμάνοι, διατηροῦν ὅμως μερικά κατάλοιπα τῆς παλαιᾶς χριστιανικῆς πίστεώς των. ῞Ετσι, ἑορτάζουν τόν προφήτην Μωϋσῆν εἰς τήν ἁγίαν Κορυφήν καί τιμοῦν τόν προφήτην ᾿Ααρών, τόν ἅγιον Γεώργιον καί τήν ἁγίαν Αἰκατερίνην. ῾Η Μονή εἶναι ἀναπόσπαστον τμῆμα τῆς ζωῆς των. Εἶναι φιλειρηνικοί καί εὐγενεῖς, εὔθυμοι, ὀλιγαρκεῖς καί φιλόξενοι, παρά τήν πτωχείαν των. Θεωροῦν τήν Μονήν καί τόν ᾿Αρχιεπίσκοπον Σινᾶ ὡς τήν ἀνωτάτην διοικητικήν καί δικαστικήν ἀρχήν τῆς φυλῆς των καί εἶναι ἀφοσιωμένοι εἰς αὐτήν.

πηγή:«ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΙΝΑ» (῞Εκδοσις τῆς ῾Ι. Μονῆς Σινᾶ, 1976)